Ο ΓΙΑΝΝΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΙΓΩ

(ωρέ ν’) Ο Γιάννος και η Μαριγώ σ’ ένα σχολιό πηγαίναν
σ’ένα σχολιό πηγαίναν

Γιάννος μαθαίνει γράμματα κι η Μαριγώ τραγούδια
κι η Μαριγώ τραγούδια

Τα δυο τους αγαπήθκανε κανένας δεν το ξέρει
κανένας δεν το ξέρει

κι ο Γιάννος τ’ αποφάσισε της μάνας του το λέει

-Μάνα μ’ τη Μάρω ν’ αγαπώ και θέλω να την πάρω.

-Τι λες μωρέ παλιόπαιδο και φιδοδαγκωμένο

η Μάρω είν’ αξαδέρφη σου πρώτη αξαδέρφισα σου

κάλλιο ν’ ακούσω σάββανο για να σε σαββανώσω

παρά ν’ ακούσω στέφανα για να σε στεφανώσω.

Η Μάρω αρραβωνίζεται κι ο Γιάννος ξεψυχάει

συμπεθεριό και λείψανο στο δρόμο γίναν ένα

κανένας δεν ερώτησε από τους συμπεθέρους

η Μάρω ξαντροπιάστηκε στέκει και τους ρωτάει:

- Τίνος είναι το λείψανο με τη χρυσή την κάσα;

- Του Γιάννου είναι το λείψανο με τη χρυσή την κάσα.

Λιγοθυμάει η λυγερή και του θανάτου πέφτει

τα πήραν και τα θάψανε σε ένα σταυροδρόμι

Γιάννος φυτρώνει κάλαμος κι η κόρη κυπαρίσσι

στριφογυρίζει ο κάλαμος φιλάει το κυπαρίσσι

για ιδέστε τουτ’ αντρόγυνο το πολυαγαπημένο

που δε φιλήθκε ζωντανό φιλιέτ’ αποθαμένο.